

СИНТЕЗОВАНИЙ ТЕКСТ

БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ ПРО ВИКОНАННЯ ЗАХОДІВ, ЯКІ СТОСУЮТЬСЯ УГОД ПРО ОПОДАТКУВАННЯ, З МЕТОЮ ПРОТИДІЇ РОЗМИВАННЮ БАЗИ ОПОДАТКУВАННЯ ТА ВИВЕДЕННЮ ПРИБУТКУ З-ПІД ОПОДАТКУВАННЯ ТА КОНВЕНЦІЇ МІЖ УРЯДОМ УКРАЇНИ І УРЯДОМ КОРОЛІВСТВА БЕЛЬГІЇ ПРО УНИКНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ ТА ПОПЕРЕДЖЕННЯ ПОДАТКОВИХ УХИЛЕНЬ СТОСОВНО ПОДАТКІВ НА ДОХОДИ І МАЙНО

Загальне застереження до синтезованого тексту

У цьому документі представлений синтезований текст щодо застосування Конвенції між Урядом України і Урядом Королівства Бельгії про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи і майно, укладеної 20 травня 1996 року (далі – Конвенція), з урахуванням змін, внесених відповідно до Багатосторонньої Конвенції про виконання заходів, які стосуються угод про оподаткування, з метою протидії розмиванню бази оподаткування та виведенню прибутку з-під оподаткування, підписаної Україною 23 липня 2018 року та Королівством Бельгії 07 червня 2017 року (далі – Багатостороння Конвенція).

Документ підготовлений на основі позиції України в рамках Багатосторонньої Конвенції, наданої Депозитарію після ратифікації 08 серпня 2019 року, та позиції Королівства Бельгії в рамках Багатосторонньої Конвенції, наданої Депозитарію після ратифікації 26 червня 2019 року. Ці позиції в рамках Багатосторонньої Конвенції підлягають змінам, передбаченим у Багатосторонній Конвенції. Зміни, внесені до позицій в рамках Багатосторонньої Конвенції, можуть змінити вплив Багатосторонньої Конвенції на цю Конвенцію.

Єдиною метою цього документа є полегшення розуміння застосування Багатосторонньої Конвенції до Конвенції, і він не є джерелом права. Автентичні юридичні тексти Конвенції та Багатосторонньої Конвенції мають переважну силу і залишаються юридичними текстами, що підлягають застосуванню.

Положення Багатосторонньої Конвенції, які застосовуються до положень Конвенції, зазначені в таблицях по тексту цього документа в контексті відповідних положень Конвенції. Таблиці, що містять положення Багатосторонньої Конвенції, загалом були вставлені відповідно до порядку положень Модельної податкової конвенції ОЕСР в редакції 2017 року.

Зміни до тексту положень Багатосторонньої Конвенції були внесені для забезпечення відповідності термінології, що використовується в Багатосторонній Конвенції, та термінології, що використовується в Конвенції (термін «Угода про оподаткування, на яку поширюється дія цієї Конвенції» змінено на «Конвенція», а «Договірні юрисдикції» – на «Договірні Держави») з метою полегшення розуміння положень Багатосторонньої Конвенції. Зміни до термінології покликані покращити тлумачення документа та не змінюють зміст положень Багатосторонньої Конвенції.

У всіх випадках посилання на положення Конвенції чи на Конвенцію слід розуміти як посилання на Конвенцію з урахуванням змін відповідно до положень Багатосторонньої Конвенції за умови, що такі положення Багатосторонньої Конвенції набрали чинності.

Посилання:

Автентичний юридичний текст Багатосторонньої Конвенції та Конвенції можна знайти за посиланнями:

Багатостороння Конвенція:

<https://www.oecd.org/tax/treaties/multilateral-convention-to-implement-tax-treaty-related-measures-to-prevent-BEPS.pdf>

Конвенція, опублікована Україною:

https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/056_688#Text

Конвенція, опублікована Королівством Бельгія:

<https://finance.belgium.be/en/private-individuals/international/international-agreements#q1>

Позиція України в рамках Багатосторонньої Конвенції, яка надана Депозитарію після ратифікації 08 серпня 2019 року, та позиція Королівства Бельгії в рамках Багатосторонньої Конвенції, яка надана Депозитарію після ратифікації 26 червня 2019 року, знаходяться на сайті Депозитарію Багатосторонньої Конвенції (ОЕСР): <http://www.oecd.org/tax/treaties/beps-mli-signatories-and-parties.pdf>.

Набрання положеннями Багатосторонньої Конвенції чинності:

Положення Багатосторонньої Конвенції, що застосовуються до цієї Конвенції, не набирають чинності в ті самі дати, що і початкові положення Конвенції. Кожне з положень Багатосторонньої Конвенції може набрати чинності в різні дати залежно від видів податків (податки, утримані у джерела, чи інші податки, що стягуються) та рішень, прийнятих Україною та Королівством Бельгія в їхніх позиціях в рамках Багатосторонньої Конвенції.

Дати передачі на зберігання ратифікаційних грамот: 08 серпня 2019 року для України та 26 червня 2019 для Королівства Бельгія.

Набрання Багатосторонньою Конвенцією чинності: 01 грудня 2019 року для України та 01 жовтня 2019 для Королівства Бельгія.

Якщо інше не зазначено деінде в цьому документі, положення Багатосторонньої Конвенції, що застосовуються до Конвенції, набирають чинності:

- стосовно податків, утриманих у джерела, на суми, сплачені або зараховані нерезидентам, якщо подія, що спричиняє такі податки, відбувається 01 січня або після 01 січня 2020 року; та

- стосовно всіх інших податків, для податків, що стягуються Договірною Державою у податкових періодах, які починаються з 01 червня або після 01 червня 2020 року.

**КОНВЕНЦІЯ МІЖ УРЯДОМ УКРАЇНИ І УРЯДОМ КОРОЛІВСТВА БЕЛЬГІЇ ПРО
УНИКНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ ТА ПОПЕРЕДЖЕННЯ
ПОДАТКОВИХ УХИЛЕНЬ СТОСОВНО ПОДАТКІВ НА ДОХОДИ І МАЙНО**

Уряд України і Уряд Королівства Бельгії,

[ЗАМІНЕНО пунктом 1 статті 6 Багатосторонньої Конвенції] ~~[бажаючи укласти Конвенцію про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи і майно]~~

Пункт 1 статті 6 Багатосторонньої Конвенції, що стосується наміру усунути подвійне оподаткування, замінює текст преамбули Конвенції:

**СТАТТЯ 6 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – МЕТА УГОДИ ПРО
ОПОДАТКУВАННЯ, НА ЯКУ ПОШИРЮЄТЬСЯ ДІЯ ЦЬОЇ КОНВЕНЦІЇ**

Маючи намір усунути подвійне оподаткування стосовно податків, на які поширюється дія *[цього Конвенції]*, без створення можливостей для повного звільнення від оподаткування або зменшення оподаткування шляхом податкового ухилення або уникнення (у тому числі, шляхом неправомірного використання угод з метою отримання пільг, передбачених *[Конвенцією]*, задля отримання непрямой вигоди резидентами третіх юрисдикцій),

і підтверджуючи своє прагнення до розвитку та поглиблення взаємних економічних стосунків, домовились про таке:

**Стаття 1
ОСОБИ, ДО ЯКИХ ЗАСТОСОВУЄТЬСЯ КОНВЕНЦІЯ**

Ця Конвенція застосовується до осіб, які є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

**Стаття 2
ПОДАТКИ, НА ЯКІ ПОШИРЮЄТЬСЯ КОНВЕНЦІЯ**

1. Ця Конвенція поширюється на податки на доходи і на майно, що стягуються від імені Договірної Держави або її політико-адміністративних підрозділів чи місцевих органів влади, незалежно від способу їх стягнення.

2. Податками на доходи і на майно вважаються всі податки, що стягуються із загальної суми доходу, із загальної вартості майна або з елементів доходу чи майна, включаючи податки на доходи від відчужування рухомого або нерухомого майна, податки на загальну суму заробітної плати або жалування, сплачуваних підприємством, а також податки на приріст вартості майна.

3. Існуючими податками, на які поширюється Конвенція, зокрема, є:

a) в Україні:

- (i) податок на прибуток підприємств; і
- (ii) прибутковий податок з громадян

(надалі "український податок");

b) у Бельгії:

- (i) прибутковий податок фізичних осіб;
- (ii) корпоративний прибутковий податок;
- (iii) прибутковий податок юридичних осіб;

- (iv) прибутковий податок нерезидентів;
- (v) спеціальний збір з доходу від рухомого майна, що прирівнюється до прибуткового податку фізичних осіб;
- (vi) додаткове кризове стягнення, включаючи попередні відрахування, додаткові стягнення до цих податків та попередніх відрахувань, та надбавки до прибуткового податку фізичних осіб

(надалі "бельгійський податок").

4. Ця Конвенція поширюється також на будь-які ідентичні або подібні по суті податки, які справляються після дати підписання цієї Конвенції в доповнення або замість існуючих податків. Компетентні органи Договірних Держав повідомлять один одного про будь-які істотні зміни, які відбулися в їх відповідних податкових законодавствах.

Стаття 3 ЗАГАЛЬНІ ВИЗНАЧЕННЯ

1. Для цілей цієї Конвенції, якщо з контексту не випливає інше:

- a) термін "Україна" при використанні в географічному значенні означає територію України, її континентальний шельф і її виключну (морську) економічну зону, включаючи будь-яку територію за межами територіального моря України, яка відповідно до міжнародного права визначається або може бути в подальшому визначена як територія, в межах якої можуть здійснюватись права України стосовно морського дна, надр та їх природних ресурсів;
- b) термін "Бельгія", використаний у географічному значенні, означає територію Королівства Бельгії, включаючи територіальне море і будь-яку морську територію та повітряний простір, в межах яких згідно з міжнародним правом Королівство Бельгія здійснює суверенні права і юрисдикцію;
- c) термін "національна особа" означає:
 - (i) будь-яку фізичну особу, що має громадянство України або підданство Бельгії;
 - (ii) будь-яку юридичну особу, товариство або асоціацію, що одержує свій статус як такий за чинним законодавством Договірної Держави;
- d) термін "Договірна Держава" і "друга Договірна Держава" означають залежно від контексту Україну або Бельгію;
- e) термін "особа" включає фізичну особу, компанію або будь-яке інше об'єднання осіб;
- f) термін "компанія" означає будь-яке корпоративне об'єднання або будь-яку організацію, що розглядається з метою оподаткування як корпоративне об'єднання;
- g) терміни "підприємство Договірної Держави" та "підприємство другої Договірної Держави" означають відповідно підприємство, що керується резидентом Договірної Держави, та підприємство, що керується резидентом другої Договірної Держави;
- h) термін "міжнародне перевезення" означає будь-яке перевезення морським або повітряним судном, що експлуатується підприємством Договірної Держави, за винятком тих випадків, коли морське або повітряне судно експлуатується виключно між пунктами в другій Договірній Державі;

i) термін "компетентний орган" означає стосовно України Міністерство фінансів України або його повноважного представника; і стосовно Бельгії Міністра фінансів Бельгії або його повноважного представника.

2. При застосуванні цієї Конвенції Договірною Державою будь-який термін, не визначений у Конвенції, буде мати те значення, яке він має за законодавством цієї Держави стосовно податків, на які поширюється ця Конвенція, якщо з контексту не випливає інше.

Стаття 4 РЕЗИДЕНТ

1. Для цілей цієї Конвенції термін "резидент Договірної Держави" означає будь-яку особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі постійного місця проживання, постійного місцеперебування, місцезнаходження керівного органу, місця реєстрації або будь-якого іншого аналогічного критерію. Але цей термін не включає будь-яку особу, яка підлягає оподаткуванню в цій Державі, тільки на підставі одержання доходів з джерел у цій Державі або стосовно майна, що в ній знаходиться.

2. Якщо відповідно до положень пункту 1 цієї статті фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її статус визначається таким чином:

a) вона вважається резидентом тієї Держави, де вона має у своєму розпорядженні постійне житло; якщо вона має у своєму розпорядженні постійне житло в обох Договірних Державах, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, в якій вона має більш тісні особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

b) у разі, якщо Договірна Держава, в якій вона має центр життєвих інтересів, не може бути визначена або коли вона не має постійного житла в жодній з Договірних Держав, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, де вона звичайно проживає;

c) якщо вона звичайно проживає в обох Договірних Державах або коли вона звичайно не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, національною особою якої вона є;

d) якщо вона є національною особою обох Договірних Держав або якщо вона не є національною особою жодної з них, тоді компетентні органи Договірних Держав вирішують питання за взаємною згодою.

3. У разі, коли відповідно до положень пункту 1 цієї статті особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, вона буде вважатися резидентом тієї Договірної Держави, де міститься її фактичний керівний орган.

Стаття 5 ПОСТІЙНЕ ПРЕДСТАВНИЦТВО

1. Для цілей цієї Конвенції термін "постійне представництво" означає постійне місце діяльності, через яке повністю або частково здійснюється підприємницька діяльність підприємства.

2. Термін "постійне представництво", зокрема, включає:

a) місце управління;

b) відділення;

c) контору;

d) фабрику;

- e) майстерню;
- f) установку або споруду для розвідки природних ресурсів, якщо тільки така розвідка не є діяльністю, що згадана у підпункті e) пункту 4 цієї статті;
- g) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр або будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів; і
- h) склад або будь-яке приміщення, яке використовується як торгова точка.

3. Будівельний майданчик, або монтажний, або складальний об'єкт утворюють постійне представництво лише в тому разі, якщо вони існують більше дванадцяти місяців.

4. Незважаючи на попередні положення цієї статті, термін "постійне представництво" не включає:

- a) використання споруд виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки товарів чи виробів, що належать підприємству;
- b) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки;
- c) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;
- d) утримання постійного місця діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;
- e) утримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення для підприємства будь-якої іншої діяльності підготовчого чи допоміжного характеру;
- f) утримання постійного місця діяльності виключно для здійснення будь-якої комбінації видів діяльності, перелічених у підпунктах від a) до e), за умови, що сукупна діяльність постійного місця діяльності, яка виникає внаслідок такої комбінації, має підготовчий або допоміжний характер.

Пункт 4 статті 13 Багатосторонньої Конвенції застосовується до пункту 4 статті 5 Конвенції:

**СТАТТЯ 13 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ШТУЧНЕ УНИКНЕННЯ
СТАТУСУ ПОСТІЙНОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА ШЛЯХОМ ВИКЛЮЧЕНЬ,
ПЕРЕДБАЧЕНИХ ДЛЯ ОКРЕМИХ ВИДІВ ДІЯЛЬНОСТІ**

[Стаття 5 Конвенції] не застосовується до постійного місця ведення діяльності, яке використовується або підтримується підприємством, якщо це підприємство або підприємство, що тісно пов'язане з ним, здійснює комерційну діяльність у цьому самому місці або в іншому місці цієї [Договірної Державі] і:

- a) це місце або інше місце засновує постійне представництво для даного підприємства або підприємства, яке тісно з ним пов'язане, згідно з положеннями [статті 5 Конвенції]; або
- b) загальна діяльність, що є результатом поєднання видів діяльності, які здійснюються двома підприємствами в одному й тому самому місці, або одним і тим самим підприємством чи підприємствами, тісно пов'язаними між собою, у двох місцях, не має підготовчого або допоміжного характеру,

за умови, що комерційна діяльність, здійснювана цими двома підприємства на одному і тому самому місці, або одним і тим самим підприємством або підприємствами, тісно пов'язаними між собою, у двох місцях, являє собою взаємопов'язані функції, які є частиною цілісної ділової операції.

5. **[ЗАМІНЕНО пунктом 1 статті 12 Багатосторонньої Конвенції]** ~~[Незалежно від положень пунктів 1 і 2 цієї статті, якщо особа, інша ніж агент з незалежним статусом, про якого йдеться в пункті 6 цієї статті, діє від імені підприємства і має, і звичайно використовує в Договірній Державі повноваження укладати контракти від імені підприємства або утримує запаси товарів чи виробів, що належать підприємству, з яких здійснюється регулярний продаж цих товарів і виробів від імені підприємства, то це підприємство розглядається як таке, що має постійне представництво в цій Державі щодо будь-якої діяльності, яку ця особа здійснює для підприємства, за винятком, коли діяльність цієї особи обмежується тією, що зазначена в пункті 4 цієї статті, яка, якщо і здійснюється через постійне місце діяльності, не перетворює це постійне місце діяльності у постійне представництво відповідно до положень цього пункту.]~~

Пункт 1 статті 12 Багатосторонньої Конвенції замінює пункт 5 статті 5 цієї Конвенції:

**СТАТТЯ 12 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ШТУЧНЕ УНИКНЕННЯ
СТАТУСУ ПОСТІЙНОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА ШЛЯХОМ ДОГОВОРІВ КОМІСІЙ
ТА ПОДІБНИХ СТРАТЕГІЙ**

Незважаючи на положення [статті 5 Конвенції], але з урахуванням [пункту 2 статті 12 Багатосторонньої Конвенції], коли особа діє в [Договірній Державі] від імені підприємства і, діє таким чином, систематично укладає контракти або систематично відіграє основну роль, що призводить до укладення контрактів, які регулярно укладаються без внесення підприємством суттєвих змін, і ці контракти:

- a) укладені від імені підприємства; або
- b) стосуються передачі права власності або надання права на використання майна, яким володіє це підприємство або яким це підприємство має право користуватися; або
- c) стосуються надання послуг цим підприємством,

це підприємство вважається таким, що має постійне представництво в цій [Договірній Державі] по відношенню до будь-яких видів діяльності, які ця особа здійснює для підприємства, за винятком тих випадків, коли такі види діяльності здійснювалися підприємством через постійне місце ведення діяльності цього підприємства, розташоване в цій [Договірній Державі], не будуть призводити до того, що постійне місце ведення діяльності буде вважатися постійним представництвом згідно з визначенням постійного представництва, що міститься в [статті 5 Конвенції].

6. **[ЗАМІНЕНО пунктом 2 статті 12 Багатосторонньої Конвенції]** ~~[Підприємство не розглядається як таке, що має постійне представництво в Договірній Державі, лише в разі, якщо воно здійснює підприємницьку діяльність у цій Державі через брокера, комісіонера чи будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що ці особи діють у межах своєї звичайної діяльності.]~~

Пункт 2 статті 12 Багатосторонньої Конвенції замінює пункт 6 статті 5 цієї Конвенції:

**СТАТТЯ 12 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ШТУЧНЕ УНИКНЕННЯ
СТАТУСУ ПОСТІЙНОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА ШЛЯХОМ ДОГОВОРІВ КОМІСІЙ
ТА ПОДІБНИХ СТРАТЕГІЙ**

[Пункт 1 статті 12 Багатосторонньої Конвенції] не застосовується, якщо особа, яка діє в [Договірній Державі] від імені підприємства іншої [Договірної Держави], здійснює

комерційну діяльність в першій згаданій [Договірній Державі] як незалежний агент і діє для підприємства у рамках своєї звичайної діяльності. Однак, якщо особа діє виключно або майже виключно від імені одного або декількох підприємств, з якими вона тісно пов'язана, ця особа не вважається незалежним агентом у межах значення цього пункту по відношенню до будь-якого такого підприємства.

Пункт 1 статті 15 Багатосторонньої Конвенції застосовується до положень цієї Конвенції:

СТАТТЯ 15 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ВИЗНАЧЕННЯ ОСОБИ, ТІСНО ПОВ'ЯЗАНОЇ З ПІДПРИЄМСТВОМ

Для цілей положень [статті 5 Конвенції] особа є тісно пов'язаною з підприємством, якщо, з урахуванням усіх відповідних фактів і обставин, одна з них має контроль над іншою або обидві знаходяться під контролем одних і тих самих осіб або підприємств. У будь-якому випадку особа вважається тісно пов'язаною з підприємством, якщо бенефіціарна частка участі особи в іншій особі безпосередньо або опосередковано складає більш ніж 50 відсотків (або, якщо йдеться про компанію, більш ніж 50 відсотків загальної кількості голосів і вартості акцій компанії або 50 відсотків акціонерного капіталу компанії), або якщо бенефіціарна частка участі іншої в особі та в підприємстві безпосередньо або опосередковано складає більш ніж 50 відсотків (або, якщо йдеться про компанію, більш ніж 50 відсотками загальної кількості голосів і вартості акцій компанії або 50 відсотків акціонерного капіталу компанії).

7. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, що є резидентом другої Договірної Держави або яка здійснює підприємницьку діяльність у цій другій Державі (через постійне представництво або іншим чином), сам по собі не перетворює одну з цих компаній у постійне представництво другої компанії.

Стаття 6 ДОХОДИ ВІД НЕРУХОМОГО МАЙНА

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи доходи від сільського або лісового господарства), яке знаходиться в другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.
2. Термін "нерухоме майно" повинен мати те значення, яке він має у законодавстві Договірної Держави, в якій знаходиться майно, що розглядається. Цей термін повинен у будь-якому випадку включати майно, допоміжне щодо нерухомого майна, худобу і обладнання, яке використовується в сільському і лісовому господарстві, права, до яких застосовуються положення загального права щодо земельної власності, узурфрукт нерухомого майна і права на перемінні або фіксовані платежі як компенсації за розробку або право на розробку мінеральних запасів, джерел та інших природних ресурсів. Морські і повітряні судна не розглядаються як нерухоме майно.
3. Положення пункту 1 цієї статті будуть застосовуватись до доходів, що одержуються від прямого використання, здавання в оренду або використання в будь-якій іншій формі нерухомого майна.

4. Положення пунктів 1 і 3 цієї статті застосовуються також до доходів від нерухомого майна підприємства і до доходів від нерухомого майна, що використовується для здійснення незалежних особистих послуг.

Стаття 7 **ПРИБУТОК ВІД ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ**

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується лише в цій Державі, якщо тільки це підприємство не здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює підприємницьку діяльність, як вказано вище, прибуток підприємства може оподатковуватись у другій Державі, але тільки стосовно тієї частини, яка відноситься до цього постійного представництва.

2. З урахуванням положень пункту 3 цієї статті, якщо підприємство Договірної Держави здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво, то в кожній Договірній Державі до такого постійного представництва відноситься прибуток, який воно могло б одержати, якби було окремим і самостійним підприємством, зайнятим такою ж або аналогічною діяльністю в таких же або аналогічних умовах і діяло цілком незалежно від підприємства, постійним представництвом якого воно є.

3. При визначенні прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, понесених для цілей постійного представництва, включаючи управлінські та загальноадміністративні витрати, понесені таким чином як у Державі, де розташоване постійне представництво, так і за її межами. Однак такі вирахування не дозволяються стосовно сум, що сплачуються (інакше, ніж покриття витрат, що дійсно мали місце) постійним представництвом підприємству або будь-якому з його інших підрозділів у вигляді роялті, гонорарів або інших подібних платежів за користування патентами або іншими правами, або як комісійні за надані особливі послуги чи управління, чи, виключаючи банки, як проценти за позику, надану постійному представництву підприємством.

4. У міру того, як визначення в Договірній Державі відповідно до її законодавства прибутку, що стосується постійного представництва, на базі пропорційного розподілу загальної суми прибутку підприємства його різним підрозділам, є звичайною практикою, ніщо в пункті 2 цієї статті не буде перешкоджати цій Договірній Державі визначати оподатковуваний прибуток шляхом такого розподілу, як це диктується практикою; обраний спосіб розподілу, однак, повинен бути таким, що його результати будуть відповідати принципам, які містяться в цій статті.

5. Жодний прибуток не відноситься до постійного представництва лише на основі простої закупки постійним представництвом товарів або виробів для підприємства.

6. Для цілей попередніх пунктів прибуток, що відноситься до постійного представництва, визначається щорічно одним і тим же методом, якщо тільки немає достатньої і вагомої причини для зміни.

7. Якщо прибуток включає види доходів, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Конвенції, положення цих статей не будуть зачіпатися положеннями цієї статті.

Стаття 8 **МОРСЬКИЙ І ПОВІТРЯНИЙ ТРАНСПОРТ**

1. Прибутки, одержані резидентом Договірної Держави від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях, будуть оподатковуватись лише в цій Державі.

2. Для цілей цієї статті прибутки від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях включають:

- а) прибуток від здавання в оренду порожніх морських або повітряних суден; і
- б) прибутки від використання, утримання або здавання в оренду контейнерів (включаючи трейлери і супутнє устаткування для транспортування контейнерів), що використовуються для транспортування товарів чи виробів;

де така оренда або таке використання, утримання або оренда, залежно від випадку, є побічними стосовно експлуатації морського або повітряного судна у міжнародних перевезеннях.

3. Якщо прибутки, відповідно до пункту 1 цієї статті, отримуються резидентом Договірної Держави від участі у пулі, спільному підприємстві чи міжнародному транспортному агентстві, прибутки, що відносяться до такого резидента, будуть оподатковуватись тільки в Договірній Державі, резидентом якої він є.

Стаття 9 АСОЦІЙОВАНІ ПІДПРИЄМСТВА

1. У випадку, коли:

- а) підприємство Договірної Держави прямо або посередньо бере участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства другої Договірної Держави; або
- б) одні й ті ж особи прямо або посередньо беруть участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства однієї Договірної Держави і підприємства другої Договірної Держави;

і в кожному випадку між двома підприємствами в їх комерційних і фінансових взаємовідносинах створюються або складаються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який міг би бути нарахований одному з них, але з причин наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений Договірною Державою до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.

2. У разі, коли одна Договірна Держава включає в прибутки підприємства цієї Держави - і відповідно оподатковує - прибутки, по яких підприємство другої Договірної Держави було оподатковано в цій другій Державі, і прибутки, таким чином включені, є прибутками, які були б нараховані підприємству першої згаданої Держави, якби умови взаємовідносин між двома підприємствами були б умовами, які існують між незалежними підприємствами, тоді ця друга Держава повинна, якщо вона вважає таке включення виправданим, зробити відповідні поправки в сумі податку, що стягується з цих прибутків. При визначенні такої поправки повинні бути розглянуті інші положення цієї Конвенції, а компетентні органи Договірних Держав можуть проконсультуватися один з одним при необхідності.

Стаття 10 ДИВІДЕНДИ

1. Дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак такі дивіденди можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї

Держави, але якщо одержувач фактично має право на дивіденди, то податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати:

- a) 5 процентів загальної суми дивідендів, якщо право на дивіденди фактично має компанія, яка безпосередньо володіє принаймні 20 процентами капіталу компанії, яка сплачує дивіденди;
- b) 15 процентів загальної суми дивідендів в інших випадках.

Цей пункт не впливає на оподаткування компанії стосовно прибутку, з якого сплачуються дивіденди.

3. Термін "дивіденди" при використанні в цій статті означає доход від акцій чи інших прав, які не є борговими вимогами, що дають право на участь у прибутку, а також доход, навіть якщо він сплачується у вигляді процентів або у відношенні інших корпоративних прав, який підлягає такому ж оподаткуванню як і доход від акцій, відповідно до законодавства тієї Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток.

4. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа, що фактично має право на дивіденди, яка є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованою в ній постійною базою, і холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. В такому випадку залежно від обставин застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції.

5. У разі, коли компанія, яка є резидентом однієї Договірної Держави, одержує прибуток або доход з другої Договірної Держави, ця друга Держава може не стягувати будь-яких податків з дивідендів, що сплачуються компанією, за винятком, коли ці дивіденди сплачуються резиденту цієї другої Держави, або якщо холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до постійного представництва або постійної бази, розташованих у цій другій Державі, і з нерозподіленого прибутку компанії не стягуються податки на нерозподілений прибуток, навіть якщо дивіденди сплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково з прибутку або доходу, що утворюються у цій другій Державі.

Стаття 11 ПРОЦЕНТИ

1. Проценти, що виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись в цій другій Державі, якщо такий резидент фактично має право на ці проценти.

2. Однак такі проценти можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач фактично має право на проценти, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати:

- a) 2 процентів від загальної суми процентів, що сплачуються
 - i) у зв'язку з продажем у кредит будь-якого промислового, комерційного або наукового обладнання;
 - ii) у зв'язку з продажем або наданням у кредит будь-яких виробів чи послуг одним підприємством іншому підприємству; або
 - iii) за позиками будь-якого виду, що надаються банком або іншою фінансовою установою;

b) 5 процентів від загальної суми процентів в усіх інших випадках.

3. Незважаючи на положення пункту 2 цієї статті, проценти, що виникають у Договірній Державі, підлягають звільненню від оподаткування у цій Державі, якщо це:

a) проценти, одержувачем і фактичним власником яких є сама друга Договірна Держава або її політико-адміністративні підрозділи, або будь-яке агентство, що перебуває у власності або контролюється цією Договірною Державою або таким підрозділом;

b) проценти, фактичне право на які має резидент другої Договірної Держави, і які сплачуються йому стосовно позики або будь-якої іншої боргової вимоги або кредиту, наданих, гарантованих або застрахованих суспільними організаціями, що належать або контролюються цією другою Договірною Державою, метою яких є стимулювання експорту і які визначаються і узгоджуються у листах, якими обмінюються компетентні органи Договірних Держав.

4. Термін "проценти" при використанні в цій статті означає доход від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення і незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і зокрема, доход від урядових цінних паперів і доход від облігацій чи боргових зобов'язань, включаючи премії та винагороди, що сплачуються стосовно таких цінних паперів, облігацій або боргових зобов'язань. Однак для цілей цієї статті термін "проценти" не включає проценти, що розглядаються як дивіденди згідно з пунктом 3 статті 10.

5. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа, що фактично має право на проценти, яка є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване в ній постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. У такому випадку, залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції.

6. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама ця Держава, політико-адміністративний підрозділ, місцевий орган влади або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникла заборгованість, по якій сплачуються проценти, і витрати по сплаті цих процентів несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

7. Якщо з причин особливих відносин між платником і особою, яка фактично має право на проценти, або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума сплачуваних процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує суму, яка була б погоджена між платником і особою, яка фактично має право на одержання процентів, при відсутності таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми процентів. У такому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

Стаття 12 РОЯЛТІ

1. Роялті, які виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі, якщо резидент є фактичним власником роялті.
2. Однак такі роялті можуть також оподатковуватись у тій Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач є фактичним власником роялті, то податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 5 процентів загальної суми роялті у межах значення підпункту а) пункту 4 цієї статті.
3. Незважаючи на положення пункту 2 цієї статті, роялті, що виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, підлягають оподаткуванню тільки в другій Договірній Державі, якщо цей резидент є фактичним власником роялті, та якщо роялті є виплатами в межах значення підпункту б) пункту 4 цієї статті.
4. Термін "роялті" при використанні в цій статті означає платежі будь-якого виду, що одержуються як відшкодування:
 - а) за користування або за надання права використання будь-яких авторських прав на твори літератури, мистецтва або науки, включаючи кінематографічні фільми і фільми або плівки для радіомовлення чи телебачення; і
 - б) за користування або за надання права на використання будь-якого авторського права на наукову працю, патент, торгову марку, дизайн або модель, план, таємну формулу або процес, або за інформацію щодо промислового, комерційного або наукового досвіду.
5. Положення пункту 1 цієї статті не застосовуються, якщо фактичний власник роялті, що є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване там постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і право або майно, стосовно яких сплачуються роялті, дійсно пов'язані з цим постійним представництвом чи постійною базою. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції залежно від обставин.
6. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним власником роялті або між ними обома і будь-якою третьою особою сума роялті, яка відноситься до використання, права або інформації, на підставі яких вони сплачуються, перевищує з будь-яких причин суму, яка була б узгоджена між платником і фактичним власником роялті за відсутності таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми. У цьому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.
7. ~~[ЗАМІНЕНО пунктами 1 та 4 статті 7 Багатосторонньої Конвенції] [Положення пунктів 2 і 3 цієї статті не застосовуються, якщо головною метою або однією з головних цілей будь-якої особи, що має причетність до утворення або передачі прав, стосовно яких сплачуються роялті, було одержання переваг цієї статті шляхом цього створення або передачі.]~~
8. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама Держава, її політико-адміністративний підрозділ, місцевий орган влади або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує роялті, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має у Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникло зобов'язання сплачувати роялті, і витрати по сплаті цих роялті несе таке постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі роялті виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

Стаття 13**ДОХОДИ ВІД ВІДЧУЖУВАННЯ МАЙНА**

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчужування нерухомого майна, як воно визначено у статті 6 цієї Конвенції і яке знаходиться у другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.
2. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчужування:
 - a) акцій компанії, активи якої складаються головним чином з нерухомого майна, розташованого в другій Договірній Державі, або
 - b) паїв у партнерстві або трасті, активи якого складаються головним чином з нерухомого майна, розташованого в другій Договірній Державі,можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

Підпункт b пункту 1 статті 9 Багатосторонньої Конвенції застосовується до пункту 2 статті 13 цієї Конвенції:

**СТАТТЯ 9 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ДОХОДИ ВІД ВІДЧУЖЕННЯ
АКЦІЙ АБО ЧАСТКИ УЧАСТІ ОСОБИ, ВАРТІСТЬ ЯКИХ ОДЕРЖУЄТЬСЯ
ЗДЕБІЛЬШОГО З НЕРУХОМОГО МАЙНА**

Положення [пункту 2 статті 13 Конвенції] застосовуються до акцій або співставних з ними часток у праві власності, таких як участь у партнерстві або трастовій компанії (у випадку, коли такі акції або частки у праві власності ще неохоплені), на додаток до будь-яких акцій або прав, на які ці положення [Конвенції] вже поширюються.

3. Доходи від відчужування рухомого майна, що складає частину комерційного майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або від рухомого майна, яке відноситься до постійної бази, доступної резиденту Договірної Держави в другій Договірній Державі для цілей надання незалежних особистих послуг, які включають такі доходи від відчужування такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством) або такої постійної бази, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.
4. Доходи від відчужування морських або повітряних суден, що експлуатуються в міжнародних перевезеннях підприємством Договірної Держави, або рухомого майна, що відноситься до експлуатації таких морських або повітряних суден, оподатковуються тільки в цій Договірній Державі.
5. Доходи від відчужування будь-якого майна, іншого ніж те, про яке йдеться у пунктах 1, 2, 3 і 4 цієї статті, підлягають оподаткуванню тільки в Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно, і підлягає оподаткуванню щодо цих доходів у цій Договірній Державі.

Стаття 14**НЕЗАЛЕЖНІ ОСОБИСТІ ПОСЛУГИ**

1. Доход, що одержується резидентом Договірної Держави щодо професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру, оподатковується тільки в цій Державі, за винятком випадку, коли він володіє регулярно доступною постійною базою в другій Договірній Державі з метою проведення цієї діяльності. Якщо у нього є така постійна база, доход може

оподатковуватись у другій Державі, але тільки тією мірою, якою він відноситься до цієї постійної бази.

2. Термін "професійні послуги" включає, зокрема, незалежну наукову, літературну, артистичну, художню, освітню або викладацьку діяльність, так само, як і незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів і бухгалтерів.

Стаття 15 ЗАЛЕЖНІ ОСОБИСТІ ПОСЛУГИ

1. З урахуванням положень статей 16, 18, 19 і 20 цієї Конвенції жалування, заробітна плата та інші подібні винагороди, що одержуються резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються тільки в цій Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в другій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, одержана в зв'язку з цим винагорода може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Незалежно від положень пункту 1 цієї статті, винагорода, що одержується резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, яка здійснюється в другій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо:

- a) одержувач перебуває в другій Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 днів протягом будь-якого дванадцятимісячного періоду, що починається або закінчується у даному фінансовому році; і
- b) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом другої Держави; і
- c) витрати по сплаті винагород не несуть постійне представництво або постійна база, які наймач має в другій Державі.

3. Незалежно від попередніх положень цієї статті, винагорода, що одержується у зв'язку з роботою за наймом, яка здійснюється на борту морського, річкового або повітряного судна, автотранспортного або залізничного транспортного засобу, що експлуатується в міжнародних перевезеннях, може оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є підприємство, що експлуатує морське, річкове або повітряне судно, автотранспортний або залізничний транспортний засіб.

Стаття 16 ДИРЕКТОРСЬКІ ГОНОРАРИ

1. Директорські гонорари та інші аналогічні виплати, які одержуються резидентом однієї Договірної Держави як членом ради директорів або аналогічного органу компанії, яка є резидентом другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Винагороди, які одержує особа, про яку йдеться у пункті 1 цієї статті, від компанії за виконання щоденних функцій управлінського або технічного характеру, а також винагороди, які резидент однієї Договірної Держави одержує за свою особисту діяльність як партнер компанії, іншої ніж компанія з акціонерним капіталом, яка є резидентом другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись відповідно до положень статті 15 таким же чином, як якщо б ця винагорода була б винагородою, що одержується службовцем за роботу за наймом, і якщо б при посиланні на "наймача" малася на увазі компанія

Стаття 17

АРТИСТИ І СПОРТСМЕНИ

1. Незалежно від положень статей 14 і 15 цієї Конвенції, доход, що одержується резидентом Договірної Держави як працівником мистецтв, таким як артист театру, кіно, радіо чи телебачення, або музикантом, або спортсменом від його особистої діяльності, що здійснюється в другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Державі.
2. Якщо доход від особистої діяльності, що здійснюється працівником мистецтв або спортсменом у цій своїй якості, нараховується не самому працівнику мистецтв чи спортсмену, а іншій особі, цей доход може незалежно від положень статей 7, 14 і 15 цієї Конвенції оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність працівника мистецтв чи спортсмена.
3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2 цієї статті, доход, вказаний у цій статті, буде звільнений від оподаткування в Договірній Державі, в якій діяльність артиста або спортсмена здійснюється, якщо така діяльність суттєвою мірою фінансується за рахунок суспільних фондів обох Держав, або якщо ця діяльність виконується на підставі угоди про культурне співробітництво, укладеної між Договірними Державами.

Стаття 18

ПЕНСІЇ

1. З урахуванням положень пункту 2 статті 19 цієї Конвенції пенсії й інші подібні винагороди, що сплачуються резиденту Договірної Держави як відшкодування за роботу за наймом у минулому, і будь-які аннуїтети, сплачувані такому резиденту, будуть оподатковуватись тільки в цій Державі.
2. Термін "аннуїтет" означає встановлену суму, сплачувану фізичній особі періодично в установлений час під час її життя або протягом визначеного або встановленого періоду часу за зобов'язанням зробити зворотні платежі для адекватної або повної компенсації у грошах або вартості грошей.
3. Незважаючи на положення пункту 1 цієї статті, пенсії та інші подібні винагороди, а також будь-які аннуїтети, що сплачуються за державною пенсійною програмою або на підставі законодавства щодо соціального забезпечення Договірної Держави, її політико-адміністративних підрозділів або місцевих органів влади, підлягають оподаткуванню тільки в цій Державі

Стаття 19

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА

1.
 - a) Винагорода, інша ніж пенсія, що сплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади фізичній особі за службу, що здійснюється для цієї Держави, підрозділу або органу влади, оподатковується тільки в цій Державі;
 - b) Незважаючи на положення підпункту a) цього пункту така винагорода оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо послуги надаються в цій Державі і фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:
 - (i) є національною особою цієї Держави; або
 - (ii) не стала резидентом цієї Держави тільки з метою здійснення служби.

2.
 - a) Будь-яка пенсія, що сплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом чи місцевим органом влади, або із створених ними фондів фізичній особі за службу, що здійснюється для цієї Держави, або підрозділу, або органу влади, оподатковується лише в цій Державі.
 - b) Незважаючи на положення підпункту а) цього пункту, така пенсія буде оподатковуватись тільки в другій Договірній Державі, якщо фізична особа є резидентом і національною особою цієї Держави.
3. Положення статей 15, 16 і 18 цієї Конвенції будуть застосовуватись до винагород і пенсій стосовно служби, що здійснюється у зв'язку з проведенням підприємницької діяльності Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади.

Стаття 20 СТУДЕНТИ

1. Платежі, одержувані студентом або стажувальником, який є або був безпосередньо до приїзду в Договірну Державу резидентом другої Договірної Держави і який перебуває у першій згаданій Державі виключно з метою навчання або одержання освіти, і призначені для проживання, навчання або одержання освіти, не оподатковуються в першій згаданій Державі, якщо джерела цих платежів знаходяться за межами цієї Держави.
2. Доход, що одержується студентом або стажувальником, про якого йдеться у пункті 1 цієї статті, у зв'язку з діяльністю, що виконується в тій Договірній Державі, в якій він перебуває виключно з метою навчання чи одержання освіти у зв'язку із звичайною програмою навчання або одержання освіти, не буде оподатковуватись у цій Державі протягом періоду часу, необхідного для завершення навчання або одержання освіти. В жодному разі вищезгаданий період часу не може перевищувати 5 років з дня його прибуття в цю другу Державу.

Стаття 21 ІНШІ ДОХОДИ

1. Види доходів резидента Договірної Держави, незалежно від джерела їх виникнення, про які не йдеться у попередніх статтях цієї Конвенції і які підлягають оподаткуванню в цій Державі, будуть оподатковуватись тільки в цій Державі.
2. Положення пункту 1 цієї статті не застосовуються до доходів інших, ніж доходи від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6 цієї Конвенції, якщо одержувач таких доходів є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги через розташовану там постійну базу, і право або майно, у зв'язку з яким одержано доход, дійсно пов'язані з таким постійним представництвом або постійною базою. В такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції залежно від обставин.

Стаття 22 МАЙНО

1. Майно, представлене нерухомим майном, про яке йдеться у статті 6 цієї Конвенції, що є власністю резидента Договірної Держави і яке розташоване у другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Майно, представлене рухомим майном, що є частиною комерційного майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або представлене рухомим майном, пов'язаним з постійною базою, доступною резиденту Договірної Держави в другій Договірній Державі з метою надання незалежних особистих послуг, може оподатковуватись у цій другій Державі.
3. Майно, представлене морськими та повітряними судами, що експлуатуються підприємством Договірної Держави у міжнародних перевезеннях, а також рухомим майном, пов'язаним з експлуатацією цих морських, річкових та повітряних суден, автодорожніх або залізничних транспортних засобів оподатковується тільки в цій Договірній Державі.
4. Усі інші елементи майна резидента Договірної Держави оподатковуються тільки в цій Державі.

Стаття 23

УСУНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ

1. В Україні подвійне оподаткування усувається таким чином:
 - а) З урахуванням положень законодавства України, що стосуються звільнення податку, сплаченого на території за межами України (які не будуть суперечити головним принципам цього пункту), на бельгійський податок, сплачуваний за законодавством Бельгії, та відповідно до цієї Конвенції прямо або шляхом вирахування, на прибуток, або доходи з джерел, розташованих у Бельгії, або на майно, що підлягає оподаткуванню, розташоване у Бельгії, буде робитися знижка у вигляді кредиту проти будь-якого українського податку, обчислюваного стосовно таких прибутку, доходу або майна.

Наданий таким чином кредит не повинен перевищувати бельгійський податок, обчислений стосовно прибутку, доходу або майна, що підлягають оподаткуванню згідно з українським податковим законодавством.
 - б) Ці вирахування в будь-якому випадку не повинні перевищувати тієї частини податку з доходу або податку з майна, як було підраховано до надання вирахування, яка стосується доходу або майна, що можуть оподатковуватись в Україні, залежно від обставин.
 - в) Якщо відповідно до будь-якого положення Конвенції одержуваний доход або майно резидента України звільнено від податку в Україні, Україна може, незважаючи на це, при підрахунку суми оподаткування на частину доходу, прибутку або майна цього резидента, що залишилась, взяти до уваги звільнений доход або майно.
 - г) Для цілей цього пункту прибуток, доход і доход від відчуження майна, що належать резиденту України, які можуть оподатковуватись у Бельгії відповідно до цієї Конвенції, будуть вважатись такими, що виникають із джерел у Бельгії.
2. У Бельгії подвійне оподаткування усувається таким чином:
 - а) Якщо резидент Бельгії одержує доходи чи володіє елементами майна, що підлягають оподаткуванню в Україні згідно з положеннями цієї Конвенції, за винятком положень пункту 2 статті 10, пунктів 2 та 7 статті 11 і пунктів 2 та 6 статті 12, Бельгія звільняє від оподаткування ці доходи чи ці елементи майна, але може при обчисленні суми податку на доход чи майно цього резидента, що залишились, застосовувати ставку податку, яка була б застосована, якщо б такі доходи чи елементи майна не були звільнені від оподаткування.

- b) З урахуванням положень законодавства Бельгії, які стосуються вирахування з бельгійського податку податків, сплачених за кордоном, якщо резидент Бельгії отримує види його сукупного доходу для цілей бельгійського оподаткування, які є дивідендами, що підлягають оподаткуванню згідно з пунктом 2 статті 10 і не звільняються від бельгійського податку згідно з підпунктом с), наведеним нижче, які є процентами, що підлягають оподаткуванню згідно з пунктом 2 або 7 статті 11, або які є роялті, що підлягають оподаткуванню згідно з пунктом 2 або 6 статті 12, український податок, що справляється з цього доходу, дозволяється у вигляді кредиту проти бельгійського податку, що відноситься до такого доходу.
- с) Дивіденди, як вони визначені у пункті 3 статті 10, що одержуються компанією, яка є резидентом Бельгії, від компанії, яка є резидентом України і яка підлягає в Україні оподаткуванню, передбаченому пунктом 2 статті 10, підлягають звільненню від податку на корпоративний дохід у Бельгії на умовах і у рамках обмежень, передбачених бельгійським законодавством.
- д) Якщо згідно з бельгійським законодавством збитки, що понесені підприємством, яким керує резидент Бельгії, у постійному представництві, розташованому в Україні, були дійсно вираховані з прибутку цього підприємства для його оподаткування у Бельгії, то звільнення від оподаткування, передбачене підпунктом а), не буде застосовуватись у Бельгії до прибутку за інші податкові періоди, що відносяться до цього представництва, тією мірою, якою такий прибуток був також звільнений від оподаткування в Україні на підставі відшкодування згаданих збитків.

Стаття 24 НЕ ДИСКРИМІНАЦІЯ

1. Національні особи Договірної Держави, не підлягатимуть у другій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню або будь-якому пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися національні особи цієї другої Держави за тих же обставин, зокрема з точки зору резиденції. Це положення також застосовується, незалежно від положень статті 1 цієї Конвенції, до фізичних осіб, які не є резидентами однієї або обох Договірних Держав.
2. Особи без громадянства, які є резидентами Договірної Держави, не будуть піддаватися в жодній з Договірних Держав будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися національні особи Держави, за тих же умов.
3. Оподаткування постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, не повинно бути менш сприятливим у цій другій Державі, ніж оподаткування підприємств цієї другої Держави, які здійснюють подібну діяльність.
4. За винятком випадків, коли застосовуються положення пункту 1 статті 9, пункту 7 статті 11 або пунктів 6 і 7 статті 12, проценти, що не є процентами, які розглядаються як дивіденди у рамках значення пункту 3 статті 10 цієї Конвенції, роялті та інші виплати, що сплачуються підприємством Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави, з метою визначення оподатковуваного прибутку такого підприємства підлягають обчисленню за таких же умов, за яких вони сплачувались резиденту першої згаданої Держави. Таким же чином будь-які борги підприємства однієї Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави повинні, з метою визначення оподатковуваного майна цього підприємства, підлягати вирахуванням за таких же умов, що й борги резидента першої згаданої Держави.

5. Підприємства Договірної Держави, майно яких повністю або частково належить або контролюється прямо чи посередньо одним або кількома резидентами другої Договірної Держави, не підлягатимуть в першій згаданій Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, яке є іншим або більш обтяжливим ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися інші подібні підприємства першої згаданої Держави.

6. Ніщо в цій статті не буде мати тлумачення як зобов'язання однієї з Договірних Держав надавати фізичній особі, що не є резидентом цієї Держави, будь-які персональні звільнення, пільги і вирахування для податкових цілей, які надаються фізичним особам, що є резидентами, на підставі їх громадянського статусу або сімейних зобов'язань.

7. Ніщо в цій статті не буде мати тлумачення як таке, що забороняє Договірній Державі оподаткування прибутку, що відноситься до постійного представництва в цій Договірній Державі, компанії, яка є резидентом другої Договірної Держави, за ставкою, передбаченою законодавством першої Договірної Держави, за умови, що ця ставка не перевищує максимальну ставку, яка застосовується стосовно прибутку компаній, що є резидентами першої Договірної Держави.

8. Положення цієї статті, незважаючи на положення статті 2, застосовуються до податків будь-якого виду і роду.

Стаття 25 ПРОЦЕДУРА ВЗАЄМНОГО УЗГОДЖЕННЯ

1. ~~[Перше речення пункту 1 статті 25 цієї Конвенції ЗАМІНЕНО першим реченням пункту 1 статті 16 Багатосторонньої Конвенції] [Якщо особа вважає, що дії однієї або обох Договірних Держав призводять або призведуть до її оподаткування невідповідно до положень цієї Конвенції, вона може, незалежно від засобів захисту, передбачених національним законодавством цих Держав, подати свій випадок до компетентних органів Договірної Держави, резидентом якої вона є, або, якщо її випадок підпадає під дію пункту 1 статті 24, тієї Договірної Держави, національною особою якої вона є.]~~

Перше речення пункту 1 статті 16 Багатосторонньої Конвенції замінює перше речення пункту 1 статті 25 цієї Конвенції:

СТАТТЯ 16 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ПРОЦЕДУРА ВЗАЄМНОГО УЗГОДЖЕННЯ

Якщо особа вважає, що дії однієї або обох [Договірних Держав] призводять або призведуть до того, що для цієї особи оподаткування не буде відповідати положенням [цієї Конвенції], ця особа може, незалежно від засобів судового захисту, передбачених національним законодавством цих [Договірних Держав], подати заяву до компетентного органу будь-якої з [Договірних Держав].

Справа повинна бути подана протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дію, яка призводить до оподаткування, що не відповідає положенням Конвенції.

2. Компетентний орган прагнучим, якщо він вважатиме заперечення обґрунтованим і якщо він сам не в змозі дійти до задовільного рішення, вирішити випадок за взаємною згодою з компетентним органом другої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає Конвенції. Будь-яка досягнута домовленість повинна виконуватись незалежно від будь-яких обмежень часу, передбачених внутрішнім законодавством Договірних Держав..

3. Компетентні органи Договірних Держав прагнуть вирішувати за взаємною згодою будь-які труднощі або сумніви, що виникають при тлумаченні або застосуванні Конвенції.

Друге речення пункту 3 статті 16 Багатосторонньої Конвенції застосовується до цієї Конвенції:

СТАТТЯ 16 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ПРОЦЕДУРА ВЗАЄМНОГО УЗГОДЖЕННЯ

Вони можуть також проводити спільні консультації стосовно усунення подвійного оподаткування у випадках, не передбачених [Конвенцією].

4. Компетентні органи Договірних Держав будуть узгоджувати практичні заходи, необхідні для виконання положень Конвенції і, зокрема, докази, які повинні бути надані резидентами кожної з Договірних Держав з метою одержання у другій Державі звільнення від сплати податку або його зменшення, які передбачені Конвенцією.

5. Компетентні органи Договірних Держав можуть вступати в прямі контакти один з одним з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів.

Стаття 26 ОБМІН ІНФОРМАЦІЄЮ

1. Компетентні органи Договірних Держав будуть обмінюватися інформацією, необхідною для виконання положень цієї Конвенції або національних законодавств Договірних Держав, що стосуються податків, на які поширюється Конвенція, тією мірою, якою оподаткування не суперечить цій Конвенції, зокрема, щоб попереджувати ухилення від сплати податків і полегшувати застосування встановлених законом положень проти легальних ухилень. Обмін інформацією не обмежується статтею 1. Будь-яка інформація, отримана Договірною Державою, буде вважатися конфіденційною таким же чином, як і інформація, що одержана у межах національного законодавства цієї Держави, і буде розкрита тільки особам або органам (включаючи суди і адміністративні органи), які займаються оцінкою або стягненням, примусовим стягненням або судовим переслідуванням, або розглядом апеляцій стосовно податків, на які поширюється ця Конвенція. Такі особи чи органи будуть використовувати інформацію тільки з цією метою. Вони можуть розкривати інформацію в ході відкритого судового засідання або при прийнятті юридичних рішень.

Компетентні органи шляхом консультацій прагнуть розвивати відповідні умови, методи та техніку, що стосуються справ, щодо яких такий обмін інформацією може бути зроблений, включаючи, якщо необхідно, обмін інформацією, яка стосується податкових ухилень.

2. У жодному випадку положення пункту 1 цієї статті не будуть тлумачитись як такі, що покладають на компетентні органи кожної з Договірних Держав зобов'язання:

- a) здійснювати адміністративні заходи, такі, що відрізняються від законів або адміністративної практики цієї або другої Договірної Держави;
- b) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в ході звичайної адміністративної практики цієї або другої Договірної Держави;
- c) надавати інформацію, яка розкриває будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої суперечило б установленій практиці.

Стаття 27

ЧЛЕНИ ДИПЛОМАТИЧНИХ АБО ПОСТІЙНИХ МІСІЙ ТА КОНСУЛЬСЬКИХ ПОСТІВ

Ніщо у цій Конвенції не буде впливати на податкові привілеї членів дипломатичних або постійних місій чи консульських постів за загальними нормами міжнародного права або відповідно до положень спеціальних угод.

Пункт 1 статті 7 Багатосторонньої Конвенції застосовується та замінює положення цієї Конвенції, а також замінює положення пункту 7 статті 12 цієї конвенції та підпункт 2 пункту 1 Протоколу до цієї Конвенції:

**СТАТТЯ 7 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ПОПЕРЕДЖЕННЯ
ЗЛОВЖИВАНЬ ПОЛОЖЕННЯМИ ДОГОВОРУ
(Положення про тест основної мети)**

Незважаючи на будь-які положення [Конвенції], пільга, передбачена [Конвенцією], не надається стосовно виду доходу або капіталу, якщо існують підстави зробити висновок, з урахуванням усіх відповідних фактів та обставин, що одержання цієї пільги було однією з основних цілей будь-яких домовленостей або операцій, які прямо або опосередковано призвели до цієї пільги, якщо не було визначено, що надання цієї пільги за цих обставин буде відповідати цілі і задачі відповідних положень [Конвенції].

Пункт 4 статті 7 Багатосторонньої Конвенції застосовується до пункту 1 статті 7 Багатосторонньої Конвенції:

**СТАТТЯ 7 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ПОПЕРЕДЖЕННЯ
ЗЛОВЖИВАНЬ ПОЛОЖЕННЯМИ ДОГОВОРУ**

Якщо особі відмовлено у наданні пільги, передбаченої [Конвенцією], відповідно до [пункту 1 статті 7 Багатосторонньої Конвенції], компетентний орган Договірної [Держави], яка за інших обставин надала б цю пільгу, повинен, незважаючи на це, розглядати цю особу як таку, що має право на цю пільгу або на інші пільги стосовно конкретного виду доходу або капіталу, якщо такий компетентний орган, за запитом, поданим цією особою і після розгляду відповідних фактів та обставин, визначить, що такі пільги були б надані такій особі за відсутності цієї угоди або домовленості. Компетентний орган [Договірної Держави], до якого був направлений запит, передбачений цим пунктом, резидентом іншої [Договірної Держави], повинен проконсультуватися з компетентним органом цієї іншої [Договірної Держави], перш ніж відхилити цей запит.

Стаття 28

НАБУТТЯ ЧИННОСТІ

1. Кожна з Договірних Держав повідомить іншу по дипломатичних каналах про завершення процедур, необхідних відповідно до внутрішнього законодавства для набуття чинності цією Конвенцією. Ця Конвенція набуває чинності у день одержання останнього з таких повідомлень і її положення матимуть дію:

- a) в Україні:

- (i) стосовно податків, що стягуються у джерела доходу для будь-яких платежів, зроблених на шістдесятий або після шістдесяти днів, наступних за днем, коли Конвенція набуває чинності;
 - (ii) стосовно інших податків на доход або прибуток для будь-якого оподаткованого періоду, що починається з або після першого січня календарного року, наступного за роком, в якому Конвенція набуває чинності;
 - (iii) стосовно податків на майно, що стягуються з елементів майна, існуючих на або після першого січня календарного року, наступного за роком, в якому Конвенція набуває чинності;
- b) у Бельгії:
- (i) стосовно податків, що стягуються у джерела доходу, які кредитуються або сплачуються з або після першого січня року, наступного за роком, в якому Конвенція набуває чинності;
 - (ii) стосовно інших податків, що стягуються з доходу протягом будь-яких періодів оподаткування, що починаються з або після першого січня календарного року, наступного за роком, в якому Конвенція набуває чинності;
 - (iii) стосовно податків на майно, що стягуються з елементів майна, які існують на або після першого січня календарного року, наступного за роком, в якому Конвенція набуває чинності.

3. Положення Конвенції між Урядом Королівства Бельгії і Урядом Союзу Радянських Соціалістичних Республік про уникнення подвійного оподаткування стосовно податків на доход і капітал, підписаної у Брюсселі 17 грудня 1987 р, припиняють свою дію щодо будь-яких українських чи бельгійських податків, стосовно яких ця Конвенція є чинною згідно з положеннями пункту 1 цієї статті.

Стаття 29 ПРИПИНЕННЯ ДІЇ

1. Ця Конвенція залишається чинною до припинення її дії однією з Договірних Держав. Кожна з Договірних Держав може припинити дію Конвенції шляхом повідомлення через дипломатичні канали про припинення дії принаймні за 6 місяців до закінчення будь-якого календарного року, що починається після закінчення п'яти років з дня, коли Конвенція набуває чинності.

2. У такому разі Конвенція припиняє свою дію:

- a) в Україні:
 - (i) стосовно податків, що стягуються у джерела доходу для будь-яких платежів, зроблених на шістдесятий або після шістдесяти днів, наступних за днем подачі повідомлення;
 - (ii) стосовно інших податків на доход або прибуток для будь-якого оподаткованого періоду, що починається з або після першого січня календарного року, наступного за роком подачі повідомлення;
 - (iii) стосовно податків на майно, що стягуються з елементів майна, існуючих на або після першого січня календарного року, наступного за роком подачі повідомлення;
- b) у Бельгії:

- (i) стосовно податків, що стягуються у джерела доходу, які кредитуються або сплачуються з або після першого січня року, наступного за роком подачі повідомлення про припинення дії;
- (ii) стосовно інших податків, що стягуються з доходу протягом будь-яких періодів оподаткування, що починаються з або після першого січня календарного року, наступного за роком подачі повідомлення про припинення дії;
- (iii) стосовно податків на майно, що стягуються з елементів майна, які існують на або після першого січня календарного року, наступного за роком подачі повідомлення про припинення дії.

На засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цю Конвенцію.

Вчинено у м.Києві 20 травня 1996 року в двох примірниках українською, французькою, англійською та голландською мовами, всі тексти є однаково аутентичними. У разі розходжень у текстах перевагу має англійський текст.

За Уряд України
(підпис)

За Уряд Королівства Бельгії
(підпис)

Протокол

При підписанні Конвенції між Україною і Бельгією про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи і майно, ті, що підписалися нижче, домовилися по нижченаведених положеннях, що складають невід'ємну частину цієї Конвенції.

1. Стосовно пункту 1 с) статті 23:

Незважаючи на умови податкового зобов'язання, передбачені бельгійським законодавством, дивіденди, що отримуються компанією, яка є резидентом Бельгії від компанії, яка є резидентом України, і що сплачуються з прибутку, тимчасово звільненого від оподаткування в Україні податком на прибуток підприємств згідно з Декретом Кабінету Міністрів України "Про режим іноземного інвестування" (55-93), підлягають звільненню від корпоративного прибуткового податку у Бельгії щонайбільше протягом двох наступних податкових періодів, перший з яких починається протягом першого календарного року, наступного за роком, у якому Конвенція набуває чинності.

[ЗАМІНЕНО пунктами 1 та 4 статті 7 Багатосторонньої Конвенції] ~~[Наступний пункт не застосовується, якщо головною метою або однією з головних цілей будь-якої особи, що має причетність до створення або передачі прав, стосовно яких сплачуються дивіденди, було одержання переваг цих положень або ухилення від сплати податку на дохід шляхом цього створення або передачі.]~~

2. Допомога у відшкодуванні Якщо після підписання цієї Конвенції Україна підпише з третьою країною Угоду, яка передбачає допомогу у відшкодуванні, наступні положення будуть застосовуватися з дати, коли Угода між Україною і цією третьою Державою набуде чинності:

a) Договірні Держави повинні надавати одна одній сприяння і допомогу в оповіщенні і відшкодуванні податків, згаданих у статті 2, а також додаткових стягнень, приростів, відсотків, витрат та пені, які не мають кримінального характеру.

b) За запитом компетентного органу однієї Договірної Держави компетентний орган другої Договірної Держави згідно з положеннями і інструкціями, які мають юридичну силу, щодо оповіщення та відшкодування згаданих податків останньої Держави повинен забезпечити оповіщення і відшкодування податкових позовів, згаданих у підпункті a), які повинні бути відшкодовані першій згаданій Державі. Такі позови не повинні мати жодного пріоритету у Державі, до якої звертаються, і ця Держава не зобов'язана застосовувати будь-які заходи примусового характеру, які не передбачені положеннями або інструкціями що мають юридичну силу у Державі, яка запитує.

c) Запити, згадані у підпункті b), повинні супроводжуватись офіційною копією документа, що дозволяє виконання запиту, і при необхідності офіційною копією будь-якого остаточного адміністративного чи судового рішення.

d) Стосовно податкових позовів, що оскаржуються, компетентний орган Договірної Держави для забезпечення своїх прав може зажадати від компетентного органу другої Договірної Держави прийняття охоронних засобів, передбачених законодавством цієї другої Держави; положення підпунктів з a) до c) застосовуються шляхом пристосування їх щодо таких засобів такою мірою, якою це необхідно.

e) Положення пункту 1 статті 26 застосовуються також до будь-якої інформації, яка на підставі цієї статті надається компетентному органу Договірної Держави.

Вчинено у м.Києві 20 травня 1996 року в двох примірниках українською, французькою, англійською та голландською мовами, всі тексти є однаково автентичними. У разі розходжень у текстах перевагу має англійський текст.